

J . K E N N E R

Édes kis,
HAZUGSÁG

PASSION
VALOGATÁS

„Készülj fel rá, hogy Pierce és Jez örülete azonnal beszippan. Beleértve ebbe azt a kis híján katasztrófát, ahogy találkoztak, a kettőjük üzleti megállapodását és a szenvedélyes szexet.”

Goodreads

„Pierce nagy játékos, mégis sok olyan tulajdonsága volt, ami miatt szimpatikussá vált. Aki szereti a pergő párbeszédet és a fűtött szexjeleneteket, annak ez a könyv tetszeni fog!”

B&N

“Tökéletes egyvelege a viccesnek, a szexinek, a szívmengetőnek és a gunyorosnak.”

Bookgasms Book Blog

“Gyorsan olvasható romantikus sztori, amiben biztos, hogy nem fogsz csalódní.

Once Upon A Romance Blog

„Imádtam olvasni! Pontosan erre volt szükségem, hogy túljussak egy olvasási hullámvölgyön.”

Amazon

J. K E N N E R

Édes kis
HAZUGSÁG

PASSION
VÁLOGATÁS

ELSŐ FEJEZET

NEM HISZEK A KAPCSOLATOKBAN, de a dugásban viszont nagyon is.

Azt kérdezed, miért? A francba is...! Erről könyvet tudnék írni. *Útmutató pasiknak az anyagi, érzelmi és üzleti sikerhez.* De őszintén szólva, minek is szarakodni egy könyvvel, amikor a képlet leegyszerűsíthető négy szóra? Nincs randi! Csak kúrás!

Mindjárt elmondom, hogy miért.

Egy kapcsolat időigényes, és mikor éppen a bizniszedet építgeted, minden percre szükséged van. Nekem elhiheted! Amióta néhány hónappal ezelőtt a haverokkal beizzítottuk a Blackwell-Lyon Securityt, éjt nappallá téve güriztünk. Feladatok, megbeszélések és találkozók egymás után. Kőkeményen építettük az ügyfélkört.

De a belerakott meló meg is térül. Biztosra veheted, hogy korántsem tartanánk ott, ahol most, ha a munkaidőt arra pazarolnám, hogy egy önbizalomhiányos picsát nyugtatgatók chaten azért, mert már legalább tíz perce nem küldtem neki szívecskéket az álló farkam kíséretében. Szóval hagyjuk a francba a randizgatást, és az üzlet virágozni fog!

Ráadásul, az egyéjszakások nem akarnak ajándékokat meg virágokat. Esetleg egy italt. Talán egy vacsit. Dehát, enni úgylis kell, nem igaz? Ingyen ebéd lehet, hogy nem létezik, de kefézés? Az igen... Vagy legalábbis majdnem ingyen.

Ami ebben az egészben a legjobb, az az érzelmek teljes hiánya. Nem kell folyton finomkodni, csak mert a csajnak épp valami hasfájása van. Nem érzed magad sarokba szorítva, amikor követeli, hogy magyarázd meg, miért akarsz inkább póke-rezni, mint megnézni valami nyálas szart, főszerepben egy agyon szoláriumozott, kontyos faszfejjel. Nem kell azon meditálnom, kivel dug éppen, amikor nem válaszol az üzeneteimre.

Ráadásul nem áll fenn a veszélye, hogy mély depresszióba esek, mikor két héttel a lagzi előtt felbontja az eljegyzést, csak mert kitalálta, hogy talán nem is szeret annyira.

Ja és nem, nem vagyok megkeseredve. Már nem.

Csak egyszerűen gyakorlatias vagyok.

Mert az igazat megvallva, én szeretem a nőket. Szeretem, ahogy nevetnek. Szeretem, ahogy éreznek. És az illatukat is szeretem.

Felspannol, ha egy nőt boldoggá tehetek. Amikor a karjaimban szétesik, de képtelen betelni vele és könyörög, hogy ne hagyjam abba.

Igen, szeretem a nőket. De hogy bízzak is bennük? Azt már nem. És egy sem fog még egyszer átbaszni.

Egy sem.

Hát ez van.

Nem játszom kapcsolatosdit. Én inkább maradok a kalandoknál. Ez az életem célja. Minden nő, akinek beakasztom, élete legjobb menetében részesül.

De ez csak ennyi, és sohasem több.

Így működöm. Réges-régen abbahagytam az enyelgést.

Amikor odaérek a trendi Thyme étteremhez Tarrytownban, Austin egyik előkelő negyedében, nem számítok semmi extrára. A slusszkulcsot odanyújtom a parkolóinasnak, aki majd beparkol a verdával. Egy kis hétköznapi flörtölgetés. Néhány falat finom kaja. A kelletténél kicsit több pia, amitől hangulatba jövünk. Aztán gyors visszavonulás a belvárosi lakásomba egy kis hét közbeni numerára.

Csakhogy, amit ehelyett kapok, az valami egészen más.

MÁSODIK FEJEZET

– AKKOR VISZONT kérem, hogy kérdezzen utána! –
A hosszú lábú barna hangjából olyan nőre következtetek,
aki parancsoláshoz szokott. – Mostanra már itt kellene
lennie!

A hosszú lábú ott áll előttem a hostess standnál. Háttal
áll nekem, így nyugodtan megszemlélhetem a dús, geszte-
nyebarna fürtöket, a vékony, ölelésre váró derekat és a szok-
nyáját tökéletesen kitöltő popsit. Előtte egy kis szőke szo-
rongat egy halom étlapot, mintha csak az élete múlna rajta,
miközben az alsó ajkát harapdálja.

– Nos? – A hosszú lábú hangja inkább követelésnek,
mint kérdésnek hat.

Míg a hostess elmagyarázza a hosszú lábúnak, hogy az
étterem nincs igazán felkészülve arra, hogy vendégeket keres-
géljen, én az órára pillantok. A forgalom a Sixth Streeten

még a szokottnál is szarabb volt, így már ötperces késésben vagyok. Rohadtul frusztráló, mivel én mániásan pontos vagyok. Ez a szokásom még a katonaságból maradt meg. Sok hibám van, de a pontatlanság nem tartozik közéjük.

A hosszú lábú miatt, meg még jobban el fogok késni. Homlokráncolva pillantok át a tőlem balra lévő bár felé. A kísérő nélküli nőket mustrálok, hátha közöttük van az a bizonyos „J” a 2Nite apról. De senkit nem látok egyedül üldögelni, akiről azt tippelném, hogy „PB” -t várja.

Most használtam először ezt az applikációt, na és a trükkje – mert az mindnek van – az, hogy az első találkozásig minden ismerkedés anonim. Ez eddig okés, csak magát az első találkozást kissé megnehezíti. Egyébként is, komolyan J-nek nevezte magát, mikor becsekkolt az étterembe? Mert én baromi hülyén fogom érezni magam, ha nekem meg úgy kell bemutatkoznom, hogy PB.

Persze már az is mázli lesz, ha egyáltalán lesz alkalmam bármire, mivel Ms. Hosszúláb képtelen abbahagyni a hostess cseszegetését, és lassan bezár az étterem, mielőtt még kinyöghetném a „nevem” vagy megkérdezhetném, itt van-e már J.

– ...kivéve, hogy már mondtam, hogy nem tudom az illető férfi nevét – mondja épp a hosszú lábú, amikor újra képes vagyok figyelni. A multis maca stílus eltűnőben van, a helyét frusztráltság és egy csöppnyi csalódottság veszi át.

Ami meg a hostesst illeti, úgy tűnik, teljesen lefagyott.

– Csak annyit tudok, hogy egy biztonsági cégnél dolgozik... –

Ding, ding, ding... Hölgyeim és Uraim! Íme a nyertes!

– ...és már itt kellene lennie.

– J – mondom határozottan, miközben mellé lépek.

– Pierce Blackwell vagyok. – Ahogy felém fordul, névjegyet húzok elő a pénztárcámból és odanyújtom neki.

– A Blackwell-Lyon Securitytól. *PB* – teszem hozzá arra az esetre, ha nem lenne egyértelmű. – Nagyon örülök, hogy megismerhetlek személyesen is.

És ez őszintén szólva, száz százalékig igaz is. Mert ha a nő hátulról jól nézett ki, így szemtől szemben egyenesen lenyűgöző. Sötét haja sápadt arcot keretez, olyan tökéletes bőrrel, hogy vissza kell fognom magam, nehogy végigsimítsam. A szája széles és olyan, ami buja dolgokra képes, a teste áramvonalas, nőies. Pont olyan, amelyet érezni szeretek a karjaim közt.

– Ó! – A nő hangja kissé riadtnak hat, és a borostyán szemek elkerekednek a meglepetéstől. A szigorú hangszín, amin az előbb a hostess kislánnyal beszélt, elpárolgott, a szemébe megkönnyebbülés költözik. Lehet, hogy azt hitte, át fogom verni, még akkor is, ha nem olyannak tűnt, mint akit túl gyakran vernek át... Sőt!

Ez a nyilvánvaló megkönnyebbülés olyan sebezhetőségre utal, amire nem tippeltem volna, miközben hallgattam, hogyan kínozza a hostess csajszi.

Bírom az ilyen ellentmondásokat. Erős egyéniség a puha nőiesség körül. Védi, mint egy burok. Vagy kevésbé nyáladzva: ez a nő tudja mi kell neki egy férfitől, de nem ijed meg ha az irányítás kicsúszik a kezéből, és átkerül a másik félhez.

És ha még nem mondtam volna: én szeretek irányítani.

A névjegyemet még mindig a kezében tartja és lefelé pillantva böngészi. A hüvelykujja finoman jár a dombornyomott betűkön. Öntudatlan mozdulat, de pont elég ahhoz, hogy elképzeljem hogyan mozog az az ujj a kézfejemen, az ajkamon... és ezeknél sokkal izgalmasabb helyeken is.

Felemeli a fejét. Egy másodpercre találkozik a tekintetünk. Régóta ismerem azt a szikrát, amit a szemében látok. Azt az elektromosságot, ami a következőket jelenti: falatkák átugorva, gyorsan legurítunk néhány ismerkedős piát, hogy aztán épphogy elérjünk a kecőig, nagyjából ép ruházatban.

Tudom, hogy bejövök a csajoknak. Hála a seregnek és persze a melómnak, a testem gránitból van faragva, a hajam sötétszőke, a szemem meg annyira kék, hogy vadidegenek is bókkoltak már miatta.

Szóval egyáltalán nem lep meg a nő arcára kiülő élenkség. De pislogok egyet és... Hova a fenébe tűnt a pír? Még a szeme is kifakul. Mintha valaki lecsapta volna a biztosítékot.

Mi a franc folyik itt?

Csak hallucináltam volna? Álmodoztam?

Vagy talán ő harcol belül azért, hogy úrrá legyen a vad, zsigeri vágyakon?

De minek? Miért? Ő is pont azért jött ide ma este, amiért én. Egy este, egy kis móka. Semmi kötelezettség.

Komolyan, akkor meg mi a francért? Ennek semmi értelme! Ezek után egy valamiben vagyok csak tuti biztos: hogy az a vágy, ami az előbb ott volt, ami nekem kell, eltűnt. *Huss!* Akár egy bűvésztükk.

Nincs izzás. Semmi tűz.

Kurvára nem érdeklek.

– Akkor, egy kétszemélyes asztal lesz? – kérdezi rendkívül intelligensen a kis hostess. – Nagyjából negyvenöt perc várakozással kell számolni az éttermi részünkben, de a bárban vannak asztalok!

– Megfelel – mondom, miközben elszántan arra gondolok, hogy az este még csak most kezdődik, és minden jól alakul majd.

– Azt hiszem, maradunk az előételeknél és az italoknál. – Várom, hogy rábólint, de ő csak a homlokát ráncolva a telefonját nézi, míg csak le nem ülünk.

– Jó az itallapjuk – próbálom elindítani a beszélgetést, mikor a kiscsaj végre magunkra hagy bennünket.

– A belvárosban élek, szóval elég sokszor voltam itt, mióta megnyitottak. És te? Jártál már itt?

A tökéletesen szedett szemöldök ívesen felszalad. Mocskosul szexinek találom, pedig lerí róla, hogy ideges.

– Csak most jöttem a városba. Mikor lett volna időm ilyesmire?

– Persze, igaz. – Csak nyugtatni próbálom. Mégis honnan a fenéből kellene tudnom, mikor költözött Austinba? A profilján egy bűdös szó sem volt arról, hogy új lenne a városban. A másik lehetőség az lenne, hogy közlöm vele, bocs, de ezt bebuktuk és mindenki menjen szépen a dolgára.

De azért ilyen könnyen nem adom fel. Rossz kezdés ide vagy oda, ebben a nőben van valami! Az a bizonyos szikra pedig, amit az előbb láttam, holtbiztos jele annak, hogy az érdeklődés kölcsönös. És ha a fene fenét eszik is, én akkor is vissza fogom szerezni azt a szikrát! Különben is, ki ne élvezne egy kis kihívást, nem igaz?

– Ha már az idő szóba került – mondja – Jelen körülmények között azt hiszem, jobb, ha teljesen őszinte leszek!

– Ki velem!

– A helyzet az, hogy nem szeretem, ha megváratnak – közli. – Nekem fontos a pontosság!

– Nekem is. – Ez igaz is, de meglep mennyire felhúzza magát nyavalyás öt percen. De ez legalább egy iciri-piciri, alig látható, közös pont. – Szinte mindig korábban érkezem. Ráfognám a dugóra, de korábban kellett volna otthagynom a melót. Sokkal.

Elsütöm a legsármosabb mosolyomat. Eddig még nem hagyott cserben, és szerencsére a mai este sem kivétel. Kicsit ellazul, és hátradől a széken, ujjá végigfut az étlap bőrrrel bevont peremén.

– Örömmel hallom. Eddig az egészszel kapcsolatban eléggé egykedvűnek látszottál. Nem ehhez vagyok szokva.

Átnyúlok, és megfogom a kezét. Puha és meleg, a farkam nekifeszül a cipzáramnak válaszul arra, ahogy előnt a vágy újabb hulláma. Kicsit titokzatos, kicsit tüskés, de tüzes és magabiztos. Ez a kombináció teljesen beindít.

– Drágaságom – nézek rá. – Vannak dolgok, amiket nem veszek elég komolyan, de ezt igen.

– Drágaságom? – Kirántja kezét a kezemből és olyan gyorsan lohadok le, mintha egy dézsányi jeges vízzel öntött volna nyakom. – És még *J*-nek is hívtál? Mi jön még? Alapítunk egy hiphopcsapatot?

– Megpróbálhatjuk – szellemeskedem, hogy nyerjek egy kis időt az önbecsülésem visszaszerzéséhez – PB and J! El kell ismerned, egész jól hangzik!

Felnevetek, mert *tényleg* egész jó. Mi a francért kötözködik velem? Ha zavarja, hogy csak kezdőbetűket használnak, választhatott volna másik appot a 2Nite helyett.

– Hívj csak Jeznek! – mondja. – De lehetek Ms. Stuart is, ha ragaszkodsz a formaságokhoz. – Ekkor kiegyenesedik, mint aki karót nyelt, és az jut eszembe, hogy ha próbálna, sem tudna hivatalosabbnak látszani.

– Jez – nyögöm ki végül. – Maradok ennél.

– Értelemszerűen a Jezebel becézése – szögezi le kioktatóan. – Persze a szüleim hasonlóan bibliai nevet adtak a húgomnak is. – Megint hátradől, és nyilvánvalóan valamilyen reakciót vár tőlem.

– A szülők már csak ilyenek – mondom közhelyesen, mert semmi jobb nem jut eszembe. Általában a szülők és hozzátartozók ritkán kerülnek elő az ilyen típusú randikon.

Meglep, de úgy látszik, valami jót mondtam, mert a lány arca felderül, és szélesen mosolyogni kezd. Annak ellenére, hogy ezek a kalandok szinte soha nem szoktak reggelig tartani, most mégis arra vágyom, hogy holnap ébredéskor viszontlássam a mosolyát.

– Figyelj! – mondja. – Tudom, hogy néha kimértnek tűnhetek, és azt is, hogy van, akit ez zavar. De én ezt az egészet nagyon, nagyon komolyan veszem.

– Vettem. – És ezt komolyan is gondoltam. Én tudom, hogy normális fickó vagyok, de ő nem ismer még, és megértem, hogy óvatos.

– Örülök, hogy megértesz – nyugtázza, miközben a pincér az asztalhoz lép, hogy felvegye a rendelést.

A kezébe nyomom az étlapomat. – Egy Angel's Envy lesz. Jéggel.

– És a hölgynek?

– Egy lime-os szóda. – Mélyen a szemembe néz, mikor a pincér elmegy. – Szeretem, ha tiszta a fejem.

Oké, szikrák vagy sem, ez a csaj frusztráló tud lenni. – Talán inkább egy duplát kellett volna kérnem.

A szája rosszállóan elkeskenyedik.

– Rendben. De remélem a te fejed is tiszta lesz, amikor kell. Mert elvárom a teljes odafigyelést. Mindenben.

Tíz hosszú másodpercig nézek a szemébe. Aztán, mert vesztenivalóm már nincs, a tekintetem lassan végiggördül a testén. Telt ajkai egyetlen vékony, vörös vonalban összepréselve. Az álla lágyan ívelt. A nyaka puhán lejtős.

Selyemblúzában a felső gomb kinyílt, így könnyedén megleshetem, hogyan domborodik ki a melle a halvány rózsaszín melltartó kosarából. Megállapodom ott egy kicsit, amíg elképzelem, milyen lehet az íze. A puha bőre, ahogy a számhoz ér. Meg ahogy ez a szigorú, rendreutasító hangnem zihá-

lásba és könyörgésbe vált át, amikor majd alattam nyöszörög. Lassan feljebb emelem a tekintetemet.

– Drágaságom – mondom kéjesen. – A teljes figyelmem a tiéd.

Elégedetten figyelem, ahogy zavarában finoman pirulni kezd. Hangos kilégzés, nyel egyet. – Jó. Akkor jó.

Elfojtok egy mosolyt. Nem tudom, mit játszunk, de semmi kétségem sincs afelől, hogy most én vezetek.

Vesz egy mély levegőt, és megpróbálja magát összekapni.

– Ha neked minden részlet fontos, akkor már nyilván kitaláltad, mi a problémám.

Hátradőlök, és örülök, hogy a pincér végszóra megjelenik a rendelésünkkel. *Probléma?* Az egyetlen probléma, amiről a profilján írt, az volt, hogy annyit dolgozik, hogy már hónapok óta nem volt ideje arra, hogy rendesen megdugassa magát. Biztosítottam arról, hogy ezt a problémáját orvosolni tudom, ekkor fogadta el az RK-t, ami 2Nite nyelven annyit tesz: randit kérek.

– Nos, amennyire emlékszem, az a problémád, hogy megállás nélkül dolgozol.

Erre bólint, láthatóan örül annak, hogy képben vagyok.

– És ez a hercehurca a húgoddal csak rátesz egy lapáttal az egészre.

– A húgoddal?

Szúrósan néz rám, és én azonnal megbánom, hogy nem tudtam jobban elrejteni a meglepődésemet.

– Azt hittem, jobban felkészültél. – Van egy kis adag kihívás a hangjában, de csak alig érzékelhetően. Engem azonban túlságosan lefoglal az, ahogy az ajkai körbefonják a szívószálat.

Mocorgok, mert a farmerom megint szűkké vált. Amúgy meg mi a fasz van velem? Teljesen egyértelmű, hogy ez a nő nem sok jót jelent. Izgalmas, talán. Erőpróba, biztosan. De messze túl sok vele a gond.

Sajnos az asztal alatt lévő testrészem már sokkal kevésbé kritikus. Ezt betudom az általános állapotomnak. Le akarok fektetni valakit. De nem feltétlenül Jezt.

– Szóval? – továbbra is nyomás alatt tart.

– Te mindig ilyen... – A mondatom félbeszakad. Jobb, ha nem mondom, amit gondolok. *Picsa vagy.*

– Mi?

– Mintha egy állásinterjún ülnék. Teljesen olyan. Kicsit túlzás egy egyéjszakás mókáért.

– Egyéjszakás? Nem. Én minimum három hétre tervezek! Azután majd eldönthetjük, hogy akarunk-e hosszabb távon is tervezni.

– Várj. Mi van?

– Larryvel több mint öt évig voltunk együtt.

Ez megmagyarázza, miért viselkedsz ilyen furcsán, mondom magamban. Azt tippelem, hogy sikerült kifognom az első találkáját a 2Nite-ról.

– Az nem kevés – mondom bölcsen.

– Hát nem. Őszintén szólva, szeretem azt a folytonosságot, amit egy hosszú távú kapcsolat nyújt. Persze csak olyanal, akiben teljesen megbízhatok. Ez az, amit most felmérek nálad. Feltéve, hogy megfelelsz nekem, és hajlandó is vagy bizonyítani az alkalmasságodat. De kezdek komolyan kételkedni ebben.

Összerándulok, ahogy elképzelek egy csapat olimpiai bírót az ágy mellett, amint éppen megkísérlem a leszúrt Rittbergert.

Megrázom a fejem, hogy eltűnjön a kép.

– Aha. Rendben. – Na tekerjünk egy kicsit vissza! Bedobom a bourbon maradékát. – Na, drágaságom, akkor beszéljünk kicsit a felkészülés hiányáról. Az adatlapom kristálytiszta. Semmi kapcsolatosdi. – Felvillantom a sármőr mosolyt. – Szó sem lehet házasságról. Csupán egy dologról. Egyéjszakás kalandról.

– Ez abszurdum. Te komolyan összvissz egy éjszakára tervezel? Komolyan azt hiszed, hogy erre én majd rábólintok? Hogy én ezt a végtelenségig akarom csinálni? – Bök rá az asztalra, mintha egy italmeghívás egy jóképűnek mondott pasitól, elviselhetetlen kínszenvedés volna. – Te megőrültél?

– A pszichomókusom szerint nem.

Felpattan, és a vállára csapja táskáját.

– Bárcsak egyértelműbb lettél volna! Csak az időmet fecséreltem itt, egy olyan héten, amikor egy perc fölös időm sincsen!

– Jez! – Állok fel, és nyújtom a karja felé a kezem, de ő hátralép. Fogalmam sincs, miért akarom, hogy maradjon még, de akarom.

Jez azonban nem ad esélyt arra, hogy meggyőzzem.

– Köszönöm az italt! – Nagy levegőt vesz, hogy lenyugtassa magát. – Nagyon sajnálom, hogy félreértettük egymást. Mindennek ellenére azt gondolom, *érdekes* lett volna együtt dolgozni.

Azzal megfordul.

És eltűnik.

Mi a fészkes fene történt itt?

– Még egy? – kérdezi a pincér, mikor visszazuhanok a székbe.

– Jöhet. De most egy duplát. Azt hiszem, nagy szükségem van rá.

Bénultan ülök egy percig, kicsit sokkol az egész, és nem is értem, hogy miért. Baromira nem kéne csalódottnak éreznem magamat. Ez a nő garantáltan csak bajt hozott volna rám. Az utolsó dolog, amire vágyom, az egy olyan nő, aki rám akar ragadni.

És mégis... Sokszor előfordult már, hogy egyedül ittam egy bárban. De a szemben lévő üres szék még sosem tűnt ennyire üresnek.

Sóhajtok, és felkapom a poharat, amit a pincér elém tett. Élvezem, ahogy a whisky belém mar, és az ugrik be, hogy talán csak a piától vannak ezek a hülye gondolatok. Olyanok, hogy talán két randi nem lenne a világvége ugyanazzal a nővel. Francba is! Talán még három is kibírható!

Mert igaz, hogy még alig ismerem, de ilyen jól már rég szórakoztam egy nővel.

Megrezen a mobilom: egy bejövő üzenet a 2Nite-ről

Előkapom a zakóm zsebéből arra számítva, hogy Jez írt.

De nem.

Ó, mégis! „J”! Hát persze! De ahogy elolvasom, valamiféle furcsa szorítást érzek a gyomromban.

Elnézést kérek, hogy nem tudtam találkozni veled.

Sürgős munkaügy. Dallasba kellett repülnöm.

Esőnap?

J.

Kétszer is elolvasom, hogy biztos legyek benne, nem a bourbon baszakszik velem.

Nem. Az üzenet tiszta és világos. J, a csaj, akivel itt, ma találkoznom kellett volna, még csak nincs is a városban, kétszáz mérföldre van innen, Dallasban.

Ami azt jelenti, nem jött el.

Ami azt jelenti, Jez nem „J”.

Ami azt jelenti, hogy nekem lövésem sincs kivel ültem itt az asztalnál, és kicsoda Jezebel Stuart.

És arról meg aztán végképp halvány ötletem sincs, mi a jó fenéről beszéltünk egész este!

KERESD A BOLTOKBAN!

© Kathy Whitaker

J. K E N N E R

többnyire romantikus regényeiről ismert, de már kipróbálta magát a paranormális krimik és urbánus fantasy műfajában is.

Az excentrikus jellemábrázolás és a pergő dialógusok szerzője, aki meghódította a piacot bűnösen vonzó és domináns antihőseivel és olyan nőekkel, akik az ilyenek után áhítoznak.

Korábban ügyvédként dolgozott. Jelenleg Texasban él a férjével, két lányával, valamint a család két mozgássérült macskájával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.juliekenner.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

S

zeretnék egyvalamit előre tisztázni: én imádom a nőket.

A külsejüket. A bőrük selymességét. Az illatukat. És persze különösen **azt**

az érzést szeretem. Már missziómmá vált, hogy minden nőnek a legjobb éjszakáját nyújtsam az ágyban. De hogy közelebb kerüljek hozzájuk? Vagy hagyjam, hogy komolyabbra forduljon a dolog? Hogy újra megbízzak bármelyikükben? Na, azt már nem!

Legalábbis eddig így gondoltam.

Vicces, hogy egy véletlen találkozás mennyire meg tud változtatni mindent akár egyetlen szempillantás alatt. Pedig így történt: megjelent ez a nő, Jezebel, akit csak az üzlet érdekelt, és teljesen közömbös volt irántam. Csakhogy én nagyon akartam őt. Mohón vágytam rá. És minél jobban megismertem, annál jobban akartam. Az egész csomagot. Mindenestül.

Aztán megtörtént a csoda: ő is akart engem.

A gond csak az, hogy egyszer már megégettem magam. Most viszont egyvalamiben teljesen biztos vagyok – a köztünk tomboló elképesztő izzást csak úgy élhetjük túl, ha mindketten elég bátrak leszünk, és együtt vetjük bele magunkat a lángokba.